

In memoriam patris

Wiel Habets

* Heerlen, 8 maart 1947

† Maastricht, 9 september 2024

Na een kort maar intens ziekbed is tot ons grote verdriet overleden
onze vader, grootvader en overgrootvader

Wiel Habets

* Heerlen, 8 maart 1947

† Maastricht, 9 september 2024

(Foto: Jean-Pierre Geusens/Focuss22)

Tekst: Danny Habets

[Voorganger uitvaartcentrum:]

We zijn hier bij elkaar om afscheid te nemen van Wiel Habets, onze vader, opa, overgrootvader, vriend. Wiel, Willy, Wil, zijn roepnaam verschilde een beetje in de tijd en naargelang het gezelschap.

Bij het overdenken van zijn leven, willen we hier samen ook het leven vieren, zoals dat past bij een actieve en vooral levenslustige man als Wiel. Als je Wiel namelijk in één woord zou willen karakteriseren, dan is het *levenslust*.

Een donderslag bij heldere hemel

Want levenslustig, dat was Wiel. In de volle breedte en de volle diepte. Enkele weken geleden leek er nog niks aan de hand, hij fietste van en naar zijn boot bij MCC, waar hij de laatste jaren erg van kon genieten: het varen, maar ook het tussen de mensen zijn, het gezelschap. Wiel was echt een gezelschapsmens, en stond graag in het middelpunt van de aandacht.

Tot op die fatale dag, vrijdag 16 augustus. Hij voelde zich in de ochtend niet goed worden en belde zelf met zijn huisarts. Die vertrouwde het niet en belde een ambulance, die hem ophaalde bij MCC. Als we goed zijn geïnformeerd, is hij zelf nog de trappen opgelopen naar boven, naar de parkeerplaats.

In het ziekenhuis aangekomen bleek dat hij een beroerte had, een herseninfarct. Toen zijn zonen hem 's middags bezochten, leek hij er nog redelijk vanaf te zijn gekomen, met alleen wat verstoord maar toch nog verstaanbaar spreken. De volgende morgen belde hij zijn zoon Danny al vroeg in de ochtend op: "Het gaat niet goed met mij." Zijn spraak bleek nog verder verstoord en hij was aan de rechterkant verlamd geworden. Zijn gezicht voelde gevoelloos, "alsof je nog een flinke tandartsverdooving hebt". Dit was niet goed, en hij wist het.

Natuurlijk probeer je, samen met de artsen en verpleging, ervan uit te gaan dat dit nog (min of meer) goed gaat komen: revalidatie, wellicht wat aanpassingen in het leven, maar eigenlijk vreesden hij en zijn kinderen diep in hun binnenste toen al dat dit niet goed zou komen. Hij zou nooit meer de oude worden, en die trappen zou kunnen nemen omhoog naar zijn appartement, of omlaag naar zijn boot. Dat besef daalde ook bij hem in: ik kan niet meer naar huis. Die gedachte was onverdraaglijk. Als zijn toestand *niet* drastisch zou verbeteren, en eigenlijk zeiden alle signalen dat al, dan zou hij het leven

niet meer kunnen leiden zoals hij het wilde. Niet wat Wiel verstond onder een menswaardig leven.

We weten allemaal wat de staat van de zorg in Nederland is en hoe schrijnend het personeelstekort is, kwantitatief en kwalitatief. Wiel had hiermee, in zijn jarenlange verzorging van levensvriendin Elly, al erg veel ervaring opgedaan, en in een groot academisch ziekenhuis, waar steeds andere ogen aan je bed staan, waar je ook na een beroerte met vieren op een kamer ligt, waar het heel onrustig was en alles overprikkeling stimuleert, waar het soms lang wachten voordat verpleging kon helpen, waar de verzorging vaak tekortschoot.

Daarom was er een zekere opluchting toen hij na bijna twee weken werd overgebracht naar Vitala+ om te gaan revalideren. Ondanks zijn eigen pessimistische inschatting, is Wiel de strijd aanvankelijk toch aangegaan. Ook zijn zoons hebben even gedacht en gehoopt: er is perspectief. Maar na een paar dagen bleek hij juist erop achteruit te gaan, en dat in een steeds hogere versnelling. Vaak en steeds meer werd zijn spraak onverstaanbaar, zeker als hij vermoeid was, en dan probeerde hij toch uit alle macht iets duidelijk te maken. Dat was voor hem en degene die hem probeerde te verstaan een heel frustrerende ervaring.

In het ziekenhuis al had Wiel met zijn zoons, samen met de artsen, een aantal moeilijke en emotionele gesprekken gehad over behandelopties en een mogelijk gepland levenseinde. Ook bij Vitala+ hebben zij hierover, samen met artsen, uitgebreid gesproken. Wiel wilde niet meer, niet zó'n leven, hij wilde geen kasplantje worden. Zijn angst was groot dat hij volledig verlamd zou raken en helemaal niet meer zijn wensen zou kunnen uitspreken. Hij wilde waardig het leven uit en zei onder meer: "Dit jaar ben ik er tussenuit."

Het was zijn wens een euthanasie-traject starten, maar zijn conditie ging opeens zo snel achteruit, dat we door de tijd zijn ingehaald. Maandagmorgen 2 september bleek hij 's nachts bovenop zijn beroerte nog een TIA te hebben gehad. Hij was verdrietig, bang en boos. "Ik wil nog afscheid kunnen nemen van het leven, niet dat ze me hier verkramp op een ochtend vinden." Er werden nog plannen gemaakt om hem nog zeker een keer naar zijn geliefde habitat, de boot en de club bij MCC, te brengen. Ook dat is hem niet meer gegund.

Vanaf dat moment gaat het snel bergafwaarts. Zijn spraak verslechtert verder, hij wordt nu grotendeels onverstaanbaar. Hij heeft er een longontsteking bij gekregen en kan ook niet meer eten of drinken. Ondanks de verslechterde spraak heeft hij wel nog zijn wensen kunnen duidelijk maken: geen behandeling meer van de complicaties, geen maagsonde, niet koste wat kost in leven worden gehouden. "Het is genoeg geweest. Ik wil sterven." Dat kwam er, gezien zijn verzwakte toestand, uitzonderlijk krachtig uit. Vanaf dat moment, vrijdag 6 september, wordt hij zoveel mogelijk in slaap gehouden en zijn lijden verlicht waar maar kan. Maar het lichaam weet dit nog niet. Wiel is fysiek altijd

een beresterke man geweest, en zijn lichaam geeft niet op. De doses morfine en andere medicatie blijken voor hem niet voldoende, hij ontwaakt veel sneller dan verwacht en is erg onrustig. Een dag later, op zaterdag, begint men met palliatieve sedatie. Tot dat moment is hij op veel momenten heel helder geweest, hij wist wat hem te wachten stond.

Ook in die palliatieve fase moeten in een vrij hoog tempo de doses worden verhoogd om zijn lijden te verlichten. Zijn lichaam vecht als een leeuw ertegen.

Zelfs op zijn laatste dag, maandag 9 september, reageert Wiel soms toch nog op bepaalde prikkels, maar het grootste deel van de tijd is hij een diepe slaap. Rond half acht in de avond blaast hij zijn laatste adem uit. Het is volbracht.

Het ziekbed was relatief kort, maar de strijd was hevig.

Over het leven van Wiel, onze pa

Als je het leven van Wiel wilt herdenken, dan komen er direct een aantal trefwoorden in je op: levenslust, Elly, boot, carnaval / vastelaovend, Tempeleersmuseum, aanwezigheid, strijdbaarheid, Facebook.

Aan de hand van een aantal van deze trefwoorden zullen we uitgebreid bij zijn leven stilstaan.

[Vanaf hier Danny:]

Levenslust

Je kunt van pa veel zeggen, heel veel verschillende dingen zeggen, maar niet dat hij een grijze muis is geweest. Integendeel, met al zijn goede en minder goede levenskeuzes, was hij een uiterst kleurrijke persoonlijkheid, die alles met volle teugen deed: houden van, maar ook verdrietig of kwaad zijn.

Als hij ergens voor ging, dan ging hij er ook helemaal voor. Geen vijftig tinten grijs, maar felle heldere kleuren.

Hij kon ook heel trots en koppig zijn, waarmee hij het zichzelf en anderen soms ook wel wat moeilijk maakte, zeker op het moment dat je met hem gebrouilleerd raakte.

Maar of het nu ging om het verzamelen van postzegels in de tijd dat wij nog kind waren, later munten, of het wielrennen, om het vastelaovends-leven, om zijn Tempeleerscollectie, om bandrecorders, audioapparatuur, fotografie, zwemmen en snorkelen, de zorg voor Elly, de bemoeienissen met de belangen van mantelzorgers, de

boot: hij ging er helemaal voor, gepassioneerd en totaal. “Half” of “een beetje” stonden niet in zijn woordenboek.

In onze jeugd heeft hij een aantal keer, eerst alleen en daarna met collega’s van de ENCI, de ronde van Nederland gefietst in 5 dagen. In één dag van Maastricht naar Groningen (385 km als ik mij goed herinner), en de volgende dagen via Texel, Den Haag weer terug naar *zien Mestreech*.

Altijd moest alles het beste van het beste zijn, en het mocht wat kosten naargelang zijn financiële mogelijkheden. Daar werkte hij in zijn vrije tijd voor bij. Zijn racefietsen heeft hij destijds uit Italië laten komen, lang vóór de tijd van online bestellen. Jarenlang *moesten* die op de echtelijke slaapkamer staan, bang als hij was dat ze gestolen werden of er iets aan zou komen.

Fotografie, audio, muziekinstrumenten: hij verdiepte zich erin. Bij rommelmarkten stond hij vooraan en was apetrots als hij voor een koopje iets moois en duurzaam kon verwerven. Verzamelen: ook daarin was hij gulzig, wilde hij compleet zijn en niet voor anderen onderdoen.

Pa wilde er alles van weten, en maakte zich inderdaad veel kennis eigen, zolang de passie duurde, want die kon soms ook heel plots over zijn, zoals de postzegels en de munten. Ongelooflijk hoeveel details hij zich eigen maakte, zoveel objecten die hij verzamelde, zoveel passie waarmee hij erover vertelde, want iedereen *moest* er natuurlijk over horen.

Aanwezigheid en kracht

Die levenslust uitte zich ook met een nadrukkelijke aanwezigheid en luide stem. Als pa in de buurt was, kon je niet om hem heen. Die stem betekende voor hem ook kracht van spreken en weerspiegelde ook zijn fysieke kracht. Pa is fysiek altijd sterk geweest, maar ook strijdlustig. Hij liet zich niet de kaas van het brood eten, en heeft tot op het laatst, ook toen zijn spreken heel moeilijk werd, duidelijk gemaakt wat hij *ervan* vond en wat hij wilde.

Pa was ook heel competitief ingesteld, meer dan zijn 4 zoons bij elkaar. Hij wilde winnen en gaf daar alles voor. We herinneren ons de wielervedstrijden op van die rollers in zaaltjes, zo typerend voor de jaren '70 en '80.

Als kind was ik trots op zijn kracht: hij was sterker dan de meeste andere papa's. Een van mijn oudste herinneringen is uit speeltuin Fort-Willem. Een kind in de speeltuin was met het hoofd tussen de spijlen van een hekwerk geraakt en geraakte er niet uit. Enige paniek, niemand kreeg dat kind los. Onze pa wel: hij verhoogde met zijn twee indrukwekkende handen de spijlen en het kind kon bevrijd worden uit zijn benarde positie.

Maar als hij boos werd, dan kon je je beter uit de voeten maken. Zijn kolenschoppen van handen waren dan indrukwekkend.

Pa was ook iemand die zich graag liet gelden. De zorgmedewerkers van de instelling waar Elly in haar laatste jaren werd verzorgd, kunnen daar nog over meepraten. O wee, als die steken lieten vallen, wat volgens hem nogal eens gebeurde.

In openluchtwembad Jekerdal, waar hij jarenlang (vrijwillig) badmeester en coördinator was, was hij ook heel aanwezig. En ook bij MCC was hij niet iemand die stil in een hoekje zat. Als hij je in de verte zag lopen, groette hij met luidde stem, desnoods over het bassin heen, ook dan kon je niet om hem heen. Hij genoot van het contact met anderen en het feit dat hij veel mensen kende en veel mensen hem kenden. Naar eigen zeggen bemoeide hij zich ook graag met zaken, was behulpzaam, zeker als er een klus lag die anderen niet konden klaren.

Pa was ook voor niemand of niets bang. Als iemand iets deed wat volgens hem niet door de beugel kon, wat "onfatsoenlijk" was, dan sprak hij diegene daarop aan, jong of oud.

Als er iemand gewond raakte, dan handelde hij, snel en adequaat.

Toen mijn vader en ik een paar weken geleden even ontsnapten aan de ziekenzaal en ik met hem in de rolstoel buiten bij de ingang van het ziekenhuis in het zonnetje zat, verraste hij mij, vanuit het niets, met een vurige aansporing om ook aan EHBO te gaan doen, b.v. op je werk (BHV), “zodat je weet wat je moet doen als er iemand in nood is.” Ook dat karakteriseert hem.

Elly

Een groot deel van zijn laatste jaren stond in het teken van de zorg voor Elly. Vanaf het moment dat zij tekenen van Alzheimer begon te vertonen tot aan haar overlijden heeft hij met alles wat hij in zich had voor haar gezorgd. Ook dat heeft hij met volle teugen gedaan, en hij wilde het ook graag laten weten.

Vaak heeft hij heeft zich hierin niet gehoord en, naar wij vermoeden, ook eenzaam gevoeld. Dat verklaart ook waarom hij er zo veel en gepassioneerd over sprak en op Facebook zette. Hij wilde ook hierin gehoord en gezien worden.

De zorg voor Elly was allesomvattend voor hem, hier lag in zijn ogen de betekenis van zijn leven. Hij moet heel veel van haar gehouden hebben, gezien de offers die hij gebracht heeft, ten koste van zijn eigen (sociale) leven en gezondheid, met een plichtsgetrouwheid die indruk heeft gemaakt. Zijn lot had hij op een bijzondere manier met haar verbonden, en haar overlijden heeft hem behoorlijk geknakt.

Nadien had hij zo goed als een abonnement op het MUMC+, oftewel AZM zoals hij en de meeste Maastrichtenaren nog zeggen.

Sociaal leven en Facebook

Dit is ook het juiste moment om stil te staan bij wat Facebook voor mijn vader betekende. Wij hebben vaak met het hoofd geschud: waarom zet hij dat er nou op, waarom zoveel online blootgeven over jezelf? Alle hoogtepunten en dieptepunten deelde hij met een grote groep mensen, want het aantal “vrienden” van pa op dit platform was groot.

Ik ben mij pas heel laat gaan realiseren hoe belangrijk dit voor hem als zeer extraverte persoon was, hoezeer hij op zoek was naar contact, naar “aanraking”. Facebook vormde hierin voor hem een belangrijke levenslijn, ter compensatie van wat hij in het gewone leven vaak gemist moet hebben, ondanks zijn brede sociale netwerk en rijkge vulde leven.

Pa was, zo hebben wij afgelopen week van veel mensen teruggekregen, aimabel en altijd vrolijk en opgewekt. Maar het moeilijkst vond hij de connectie met wie hem het dichtste bij stonden.

Carnaval / Vastelaovend

De levenslust van mijn vader uitte zich natuurlijk ook in het uitbundig vieren van carnaval, van vastelaovend op Maastrichtse wijze. De ironie van het lot is dan ook dat hij 77 werd, 7x11 zoals op zijn verjaardag in maart nog triomfantelijk opmerkte (en natuurlijk op Facebook zette). Hij had zich afgelopen jaar ook al eens laten ontvallen: 8 x 11 zal ik wel niet halen.

Vastelaovend is letterlijk de basis van het bestaan van mij en van mijn jongere broers. Hij ontmoette er zijn eerste grote liefde, onze moeder.

Het vieren van de vastelaovend werd gedurende de jaren '80 steeds uitbundiger. Pa werd lid van diverse *zaate hermeniekes*, heeft er enkele mee opgericht, en blies ook de laatste jaren nog een behoorlijk partijtje mee. Ook hierin was hij trots als hij anderen in volume overtroefde. Met zijn schuiftrombone had hij wel de bijnaam "Wiel Kabaal".

De *hermenie* waar hij de laatste jaren zijn ziel aan verbonden had, waren natuurlijk de Pottemennekes, die hier vandaag zijn uitvaart muzikaal begeleiden.

Ook hierin was ik trots op “deen awwe”, die ook op deze manier zijn levenslust tot voorbeeld gaf. Zelfs toen hij door zijn haperende gezondheid minder en aangepaster vastelaovend moest vieren, met een lichter instrument, gaf hij *acte de presence*, waar en wanneer het maar kon.

Ook in tijden dat wij elkaar iets minder zagen, kwam ik hem met vastelaovend altijd tegen, soms ook met (jongste broer) Patrick samen. Vaak in de buurt van de café De Karkol, waar al die groepen en losse muzikanten met elkaar en improviseren, wat voor mij persoonlijk de Mestreechter vastelaovend het meest belichaamde: de chaos en spontaniteit van de *bónte stórrem*, los van orde en organisatie. En wij dronken altijd een paar pèlskes samen op dit grote volksfeest.

Zijn levenswerk

Wie vastelaovend in Mestreech zegt, zegt ook “Tempeleers” (de leveranciers van de jaarlijkse stadsprins) en in relatie tot pa meteen ook “Tempeleersmuseum”. Wat was hij daar *gruuts* op! Dit is zijn levenswerk. Er bestaat waarschijnlijk niemand op de wereld die zo’n omvattende en gespecialiseerde collectie heeft op het gebied van carnaval, en zeker niet dit stukje Mestreechter vastelaoves-historie.

Medailles, speciale uitgiftes, foto’s van de stadsprinsen sinds 1946, en nog veel meer. Hij had het allemaal en had hiermee zijn eigen persoonlijke museum gecreëerd, waarvan hij de directeur was.

Hij vond het dan ook belangrijk dat elk jaar de nieuwe stadsprins op bezoek kwam in het Tempeleersmuseum, liefst met media erbij. Ook carnavalsverenigingen van elders kwamen op bezoek, die hij ook met een tegenbezoek vereerde, van Den Bosch tot Kerkrade, en pa had hier altijd warme herinneringen aan. Hij kwam er zelfs mee op tv bij de NOS, en ook dat was voor hem een glorieus moment.

Maar o wee als hij wist dat je een door de Tempeleers uitgegeven medaille had die hij nog niet had, o wee als je, hoe subtiel ook, had laten doorschemeren dat je die “wel een keer voor hem zou meebrengen”, dan liet hij je niet meer los. Dat zou en moest in het Tempeleersmuseum terecht komen.

Door die vasthoudendheid en doordat mensen het hem ook gunden, omvat de collectie unieke stukken, van drapeaus (ook van andere *zaate hermeniekes*, al dan niet ter ziele inmiddels) tot eindeloze reeksen medailles en gegoten kanonnen: alles netjes geordend, ingelijst en gedocumenteerd – ook dat manisch gestructureerde was typerend voor hem en als zoon herken ik mijzelf in die karaktereigenschap.

Alles wilde hij ervan af weten, en alles wat te weten viel, wist hij ook. Naar zijn trotse overtuiging ook meer dan de Tempeleers zelf over hun geschiedenis weten.

Genieten bij het water

De laatste jaren heeft pa erg genoten van de boot die hij uiteindelijk heeft kunnen aanschaffen. Hij sloot zich aan bij MCC en later ook Treech '42, genoot van zijn speciale plekje aan het water, speelde graag nog partijtjes *jeu de boules* en zwom voor zijn leeftijd nog regelmatig een behoorlijke afstand. Na de moeilijke periode na het overlijden van Elly was hij toch weer aardig opgekrabbeld, ondanks herhaalde opnames in het ziekenhuis.

Tot slot

Zo zijn er nog veel meer dingen te vertellen. Alleen al het *aantal* hobby's en clubs waar hij zijn passie aan verbond is indrukwekkend.

Hij heeft tot het laatst genoten van heel veel.

Pa, we hebben een mooi plekje voor je uitgezocht op de Tongerseweg, in het zonnetje, zodat je je bruine kleur waar je zo trots op was, een beetje kunt bijhouden.

[Voorganger uitvaartcentrum hier verder:]

Overweging

Het leven is een geschenk, maar het is ook een geschenk dat we moeten teruggeven. We hebben het slechts tijdelijk te leen.

Meestal denken we liever niet na over onze sterfelijkheid. We kunnen ons eenvoudig niet voorstellen dat we er niet meer zijn en zijn vaak bang voor de dood of voor wat er komen gaat na dit leven.

Wiel leek niet bang voor de dood, maar toen hij er zo ellendig bij lag, aan de rechterkant volledig verlamd na zijn herseninfarct, volledig afhankelijk van anderen, van zorg 24 uur per dag, toen werd hij wel bang:

- bang om als een soort kasplantje verder door het leven te moeten;
- bang om nóg een infarct te krijgen;
- bang dat hij nooit meer naar huis zou kunnen en naar zijn boot.

Geen *regie* meer te hebben over zijn eigen leven: dat was zijn grootste nachtmerrie, met de lange verzorgingsgeschiedenis van Elly in het achterhoofd.

Gezien zijn toestand was die angst heel reëel. Dat hebben direct betrokkenen zich vrij snel gerealiseerd. Als hij hier nog kon spreken zou hij luid, en met de stelligheid hem eigen, zeggen: “Gelukkig is me dát bespaard gebleven.” Zijn strijd was kort maar heftig, en in die strijd leek elke minuut een dag te duren.

Daarom is het goed om stil te staan bij wat hem zo kenmerkte: zijn levenslust. Hij heeft het leven met overgave aanvaard, geleefd en het ook doorgegeven. Hij heeft direct en indirect veel anderen het leven geschonken. Deze boom (van een kerel) heeft gebloeid en veel vertakkingen gekregen: 4 kinderen, uit 2 van zijn kinderen samen 7 kleinkinderen, en op de valreep, net voordat hij in slaap werd gebracht, zelfs een achterkleinkind!

Dát is zijn grootste geschenk aan het leven: het leven zelf. Zonder Wiel was die wijde vertakking er niet geweest. En zijn levenslust is misschien wel het belangrijkste voorbeeld voor anderen.

Zoals gezegd uitte Wiel die levenslust op een heel extraverte manier. Hij kreeg veel energie door contact en omgang met andere mensen, veel mensen, van oppervlakkig tot meer diepgaand. Hij praatte veel en graag.

Tegelijk kon hij ook op zichzelf zijn, en was hij absoluut gehecht aan zijn vrijheid. “Laat mij mijn eigen ding maar doen.” Hij kon ook geschiedenissen en verhoudingen met mensen radicaal afsluiten en wilde dan juist met rust worden gelaten.

Zijn diepste zielenroerselen waren waarschijnlijk voor eenieder onbekend. Daar hadden weinig tot geen mensen toegang toe. Met zijn kinderen heeft hij nooit gesproken over levensbeschouwelijke of filosofische vragen: het bestaan van een God, of er leven na de dood is. Het is vrij aannemelijk dat hij niet “gelovig” was. Naar de kerk ging hij alleen op hoogtijdagen: Kerst, Pasen en Pinksteren. Doop, Communiefeest. Kortom als het echt verwacht werd door anderen of als er iets te vieren viel.

Wiel had wel duidelijke en uitgesproken opvattingen over wat een goed leven is. Hij *geloofde* met overtuiging in waarden als gastvrijheid, behulpzaamheid en fatsoen. En op zijn manier heeft hij daar zo goed mogelijk invulling aan gegeven.

Zoals elke mens bestond ook Wiel uit meerdere lagen. Op zijn leven zijn heel verschillende perspectieven mogelijk. Naast zijn extraverte, luidruchtige kant had hij ook een zorgzame kant. Zo heeft hij gedurende zijn leven een aantal mensen, vrienden en vriendinnen, in hun laatste levensfase, ziek en zorgbehoevend, intensief ondersteund en verzorgd, soms voor lange tijd.

Vanwege zijn prominente aanwezigheid en zijn enthousiaste deelname aan het sociale leven, zijn verbondenheid aan verenigingen en clubs, is Wiel behoorlijk bekend in Maastricht. Uit de reacties die zijn zoons ontvingen, bleek ook dat hij daadwerkelijk geliefd is geweest bij een heel aantal mensen. Ook dat is iets om *gruuts* op te zijn.

Over dit boeiende en veelzijdige leven vallen veel en heel verschillende verhalen te vertellen. Laten we dat vooral lang blijven doen!

Ter afsluiting

Wiel, je was een bijzondere gast, een kleurrijke persoonlijkheid. De laatste dagen waren heel zwaar voor je. Gelukkig hebben zijn kinderen en kleinkinderen nog uitgebreid en intiem afscheid kunnen nemen.

Eindelijk mocht je gaan slapen, we wensen je een goede reis toe en hopelijk zul je samen zijn met Elly en anderen die je dierbaar waren.

Dankwoord

Namens de familie willen wij het personeel van Revalidatiecentrum Vitala+ graag bedanken. Wij zijn dankbaar voor en onder de indruk van hun inzet en vooral ook de warmte waarmee zij pa en ook ons als familie ondersteund hebben. We hebben kunnen zien wat werkelijke toewijding en menselijkheid betekent. Op afdeling A1 werken enkele engelen, met bijbehorend geduld, die goud waard zijn.

Tot slot willen wij alle aanwezigen hier bedanken, voor hun belangstelling, dat zij betrokken zijn geweest bij Wiel, dat zij ons met ons meelevend. Dank ook aan de

Tempeleers voor hun persoonlijke woorden, dank ook aan de Pottemennekes die deze uitvaart muzikaal hebben ondersteund en het daarmee een voor Wiel passend afscheid hebben gemaakt.

Wij gaan hem nu begeleiden naar zijn laatste rustplaats aan de Tongerseweg te Maastricht.